

РЕШЕНИЕ

№ 16191

гр. София, 27.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 20.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **213** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 и чл. 226 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) и Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

Адвокат-пълномощник на А. В. З.- гражданин на Р. федерация е оспорил от негово име постановления от консулско длъжностно лице в Генералното консулство на РБ, в [населено място] ОТКАЗ от 04.12.2025 г. за издаване на виза, вид „D“, за дългосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 24.10.2025 г.

В съдебното заседание жалбоподателят е представляван от упълномощения адвокат С. П., който: поддържа жалбата; не оспорва представената от ответника административна преписка; ангажира показания на свидетел; претендира възстановяване на разноски за водене на делото, съгласно представен списък. С жалбата се твърди материална и процесуална незаконосъобразност на отказа и се иска отмяната му.

Ответникът не е представляван в съдебното заседание и не е изразил становище.

Съдът служебно изиска от Държавна агенция „Национална сигурност“ и от Дирекция „Миграция“ - МВР съгласувателните становища, касаещи процесното заявление за издаване на виза.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди доказателствата по делото и доводите на страните, приема за установено от фактическа и от правна страна следното.

Установява се от доказателствата, че жалбоподателят А. В. З. - гражданин на Р. федерация е заявил на 24.10.2024 г. (л. 19) със заявление по образец желание да получи „виза D“, за

дългосрочно пребиваване в РБ, на основание чл. 24, ал. 1, т. 10 ЗЧРБ (притежаване на виза по чл. 15, ал. 1 и получено право на пенсия, съгласно законодателството на Република България, държавата си на произход или друга държава...), като е представил съответно документи, сред които Договор за наем на недвижим имот (л. 12), сключен на 19.09.2025 г. и декларация (л. 14) от наемодателя, с нотариално заверен подпис. На 04.12.2025 г. от страна на Отдел „Миграция“ – СДВР е представено на Съда отрицателно становище, рег. № 513р-118352/05.11.2025 г. (л. 50), с текст (цитат): „чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ; при извършената проверка е установено, че на адреса има регистрирани 5 (пет) чужди граждани-всички с действашо пребиваване, което е показателно, че адреса (ът) се ползва единствено с цел получаване на виза, без реално да се живее там“. Според писмото от заместник – председател на ДА „НС“ (л. 56) „апликанта (ът) не е бил идентифициран като заплаха за националната ни сигурност...“.

С показанията си разпитаният от Съда свидетел А. Г. Я. (наемодател) твърди, че: познава жалбоподателя, който извършил оглед на жилището, заедно с брокер, понеже тя обявила отдаването му под наем; харесал жилището и сключили договор за наем в офиса на брокерите; споделил намерение да се установи в България, защото е пенсионер в Русия; след наемане на жилището намерили „служба за почистване“, а той направил „някои трансформации и купил мебели; първоначално живял „около една седмица или десет дни“, след което заминал, за да подаде документи за виза.

Съдът приема, че жалбата е процесуално допустима, за да бъде разгледана, а по същество е и основателна.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл. 9г. от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“. Процесният отказ е обективизиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР и е подписан от компетентно консулско длъжностно лице, но за изложените мотиви не са представени убедителни доказателства.

Според установените реквизити на формуляра-Приложение № 7, след текста: „Основанието/основанията за решението са следните: чл. 10, ал. 1, т.от Закона за чужденците в Република България“ следва текст „Допълнителни бележки (вписват се мотивите)“. В процесния формуляр, след предварително напечатания текст „Основанието/основанията за решението са следните“ е изписана с цифри разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ и мотиви (цитат): „при проверка на посочения от апликанта адрес – [община],[жк][жилищен адрес] е установено, че същият се използва фиктивно за регистриране на чужденци, с цел получаване на пребиваване“. След стандартния текст от формуляра „Допълнителни забележки“ е добавен и текст: „чл. 10, ал. 1, т. 26 ЗЧРБ“, което означава да е прието и наличие на основанието „е осъждан в държавата, чийто гражданин е, или в държавата на обичайното му пребиваване за умишлено престъпление от общ характер и съгласно българското законодателство за същия вид престъпление е предвидено наказание лишаване от свобода минимум една година, освен ако не е

реабилитиран“.

Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата, а проверката на Съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК.

Подразбира се, че в случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно на основание по т. 23 от ал., 1 на чл. 10 ЗЧРБ (...е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни“), макар да не е конкретизирал, коя от двете хипотези има предвид. Вероятно е имал предвид деклариране на неверни данни, понеже цитираните мотиви са за това, че декларираният адрес „се използва фиктивно за регистриране на чужденци, с цел получаване на пребиваване“. Не ясно обаче защо е обвързал отказа си и с цитиране нормата чл. т. 26, чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, защото липсват доказателства за осъждане на заявителя. От друга страна Съдът приема за необосновани и недоказани мотивите, че декларираният адрес „се използва фиктивно за регистриране на чужденци, с цел получаване на пребиваване“. По-горе Съдът възпроизведе буквално съдържанието на представеното от Отдел „Миграция“ – СДВР отрицателно становище, рег. № 513р-118352/05.11.2025 г., което съдържа само твърдения, неподкрепени с каквито и да е доказателства. В тази връзка липсват данни и доказателства, за това: кой е извършил проверката; кога е извършена; въз основа на какви обективни данни е заключено, че „на адреса има регистрирани 5 (пет) чужди граждани-всички с действащо пребиваване, което е показателно, че адреса се ползва единствено с цел получаване на виза, без реално да се живее там“. Органите от Отдел „Миграция“ – СДВР са разполагали с практическа възможност да представят доказателства от информационната система на МВР за адресна регистрация, с които да подкрепят голословните си твърдения, вкл. като посочат: кои чужденци са регистрирани; все още ли имат валидна регистрация на същия адрес. Предвид показанията на свидетеля Я., с която служителите от Отдел „Миграция“ – СДВР очевидно не са разговаряли, жилището е имало нужда от ремонт. Възможно е преди тя да сключи договора с А. В. З. жилището наистина да е било ползвано от други лица – чужденци.

Деклариране/представяне на доказателства за осигурено жилище е въведено като задължително изискване с нормата на чл. 15, ал 1, с препращане към чл. 24, ал. 1, чл. 25, ал. 1 ЗЧРБ (условията за предоставяне на продължително или постоянно пребиваване). Нормите изискват чужденецът да представи „доказателства за осигурено жилище“, но не въвеждат условие за пребиваване в същото жилище. Ответникът, предвид мотивите на заповедта изобщо не е изложил такива, досежно приложените и съответно изискуеми други документи, вкл. относно представения договор за наем и декларация с нотариално заверен подпис на наемодателя, с които да дискредитира доказателствената им стойност. Позовавайки се на данните от становището ответникът формално приел, че се касае за декларирани неверни данни, но не е изложил самостоятелни мотиви в тази връзка. Самото съгласувателно становище (каза се по – горе) не е подкрепено с доказателства. Макар съгласуващите в процедурата за издаване на визи полицейски органи да притежават по силата на Закона властнически правомощия, изявленията им не се ползват само на това основание с материална доказателствена сила. В процеса на административното производство, свързано с разглеждане на процесното заявление за издаване на виза „Д“ административният орган е постановил отказа си, доверявайки се изцяло на декларативните и недоказани твърдения, съдържащи се в отрицателно становище, рег. № 513р-118352/05.11.2025 г. О. краен извод, че „чужденецът е декларирал неверни данни“ не

съответства на условието, по смисъла на чл. 24, ал. 2, вр. чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ да има „осигурено жилище“. Така ответникът не е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на [член 32, § 1](#) и [член 35, § 6 от Визовия кодекс](#). Издаденият на 04.12.2025 г. от консулско длъжностно лице в Генералното консулство на РБ, в [населено място] ОТКАЗ за издаване на виза, вид „D“, за дългосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 24.10.2025 г. подлежи на отмяна, като незаконосъобразен, на основанията, по смисъла на чл. 146, т.т. 3,4 АПК. Административната преписка следва да бъде изпратена на същия административен орган (чл. 173, ал. 2 АПК), който, след като се съобрази със задължителните указания, дадени с настоящото решение да разгледа отново заявлението от 24.10.2025 г., от А. В. З. - гражданин на Р. федерация за издаване на виза, вид „D“, за дългосрочно пребиваване в РБ. Отмяната за административния акт обуславя основателност (чл. 143, ал. 1 АПК) на заявеното от адвокат С. П. искане за възстановяване на разноските за държавна такса и за платено адвокатско възнаграждение. Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14 -^{ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата от А. В. З.- гражданин на Р. федерация постановления от консулско длъжностно лице в Генералното консулство на РБ, в [населено място] ОТКАЗ от 04.12.2025 г. за издаване на виза, вид „D“, за дългосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 24.10.2025 г.

ОСЪЖДА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ да възстанови на А. В. З.- гражданин на Р. федерация, притежаващ национален паспорт тип Р, №[ЕИК]/28.11.2024 г. разноските за водене на делото и заплатеното възнаграждение на адвокат, в размер на общо 755, 11 евро (седемстотин и петдесет и пет евро, и 11 цента).

ИЗПРАЩА административната преписка на същия административен орган, който, след като се съобрази със задължителните указания, дадени с настоящото решение да разгледа отново заявлението от 24.10.2025 г.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: